

staae os bedre derpaa, og vi føle desuden en Magtshylde hos os, som de andre Landsdele ikke have, til i paakommende Tilfælde at gjøre vor Villie gjældende; men ligeoverfor de andre Landsdele er det et umaadeligt Misgreb at blande de to Sager sammen i dette Dieblif. Det har været mig kjær at høre, hvor oprigtig den ærede Minister var, da han sagde, at han ved sin Indtræden i Ministeriet har været den væsentligste Aarsag til den Forandring, der er skeet; han har sagt, at han i denne Henseende har været i Conseqvents med de Meninger, han har givet tilkjende angaaende Finantsvæsenet og de finantsielle Forhold, førend han trådte ind i Ministeriet; men jeg husker godt, hvorledes den ærede Ministers Betragtning af vore finantsielle Forhold og vort Bevillingsvæsen i forrige Aar var. Har Nogen været med at lede til at indskrænke Bevillingsmyndighedens Frihed, saa er det den ærede Minister, da han ledede det andet Thing, og han har ved dette sidste Skridt saa at sige gjort endnu et Skridt i den samme Retning, han har besværet og bebyrdet vor frie Bevillingsmyndighed. En af de sidste Grunde, han anførte, var den, at han i denne Foranstaltning søgte en Slags Symmetri. Han har sagt, at han har beholdt under Indenrigsministeriet det indirecte Skattevæsen, fordi det er ordnet paa lignende Maade i de andre Landsdele; men han har derimod opfordret til at indbrage under det fælles Finantsministerium de øvrige Dele af Finantsforvaltningen, ogsaa af den Grund, at det er saaledes i de andre Landsdele. Ja, jeg kjender fra tidligere Tid af den ærede Ministers Bærelse for Symmetrien; det er uden tvivl denne, der har ledet ham; thi dersom han havde haft en alvorlig Mening, saa maatte han være gaaet den modsatte Vej. Dersom det var hans Alvor at ordne vor Stat, som den løvbunden er og som dens Natur er, saa maatte han, istedetfor at forville Landsdelenes og Monarchiets Forhold til hinanden, have bidraget til, at enhver Landsdeel kom til at staae frielig og selvstændig, saa fik den Fortrolighed til Ministeriet. Hvad Andet er det, der i dette Dieblif spreder Landsdelene fra hinanden, end Mistillid til det Overherredømme, som skulde ligge i vor materielle Magt, og en ny Anled-

ning til Mistillid vil man kaste ind deri, naar vort Finantsvæsen, som hidtil har staaet for sig selv, og som man bestandig har mistænkt for at skaffe sig Fordele ved sin Indflydelse, nu bliver saaledes viklet ind imellem Monarchiets Finantsvæsen, at Ingen kan see de Byrder, vi stadig bære for de andre Landsdele. Jo mere vi gjøre vort Finantsvæsen klart og ubsondret, jo mere vi lade det styre af en enkelt Personlighed, som paa en behørig Maade staaer i Modsetning til Finantsministeren for Monarchiet, desto klarere vil det komme til at ligge for, at vi bære Byrderne for de andre Landsdele, og at de ikke hde formeget til os; men nu bliver Forholdet saaledes forviklet, at den Mistanke, der i og for sig er fuldkommen ubegrundet, med stor Styrke vil reise sig og faae Udseende af at være begrundet. Giv Keiseren, hvad Keiserens er, og lad os beholde, hvad vort er. Naar den ærede Minister ved sin Indtrædelse i Ministeriet foresandt et Finantsvæsen, styret saaledes, at han i Virkeligheden ikke har fundet Noget at klage derover — thi med alle de Uordener, han har omtalt og klaget over, saa har han dog ikke turdet lade falde et Ord om, at der savnedes en rigtig Bestyrelse — hvorfor lod han det da ikke gaae, hvorfor tager han da ikke Kjendsgjerninger for mere værd end saadanne løse Former? Hvorfor skal han, saa ny som han er i sin ministerielle Stilling, bringe os en saa væsentlig Forandring? Troer den ærede Minister, at det vil føre til at troe paa hans Conseqvents, og troer han i det Hele taget, at vi faae Tillid til ham, jo mere vi troe paa hans Conseqvents; ere vi ikke nok her i Salen, som vide, hvorledes han har behandlet og omtalt os ved mange Leiligheder og viet os til Underkjendelse af Folkethingets Værd? Skulle vi troe, han bragte Conseqventsen af disse Udtalelser og denne Maade at tage Sagen paa ind i Ministeriet? Nei, Conseqventsen har han kastet langt fra sig, og hans Forbeel er, at vi kunne betragte ham som inconstant, og ikke som constent. Førend jeg nærmere overveier den hele Sags Stilling, skal jeg gjøre opmærksom paa, at den Minister, som først har fremkaldt dette Spørgsmaal, er en Mand, der er anerkjendt for sin skarpe Tankegang, og jeg tør lægge til, sin strenge Retsfølelse. Han